

DAVA

Abdurrahman Günay

■ Konuşmanın tam bu yerinde:

“Neye uğradığımı şaşırdım.” dedi, kadın.

Genç kız, annesine:

“Uğrama o zaman!” deyip güldü.

Kadın, bu densizliğe içerlemişti:

“Dalga geç, sen!” diye sitem etti kızına. “Ben, seni de görecem, az kaldı.”

Kızı, oralı değil... Ciddiye almıyor kadıncağızı. Galiba biraz da tepeden bakıyor anasına.

“Ben, senin düştüğün durumlara düşmem. Çok beklersin.” der gibi, alaycı bir kibir var, yüzünde:

“Biz, Orhan’la anlaşıyoruz, bir kere. Bir dediğimi iki etmez o, benim. Erkek kısmını yönetmeyi bileceksin, en önce.”

Kadın, kızının bu büyümüş de küçülmüş, “ben bilirim” tavrına hem üzülüyor hem de şaşıp kalıyor içinden:

“Ne zaman büyüdü de anasına yol yordam öğretir oldu bu kız?” diyor. Düşünüyor ki:

“Evet, kendisi okul yüzü görmedi sayılır; ilk mektep bitti, başladı görücüler gelmeye. O vakitler öyleydi, âdettendi. Neymiş efendim, kız kısmı okumazmış! Hem okuyup da ne olacakmış? Vardığı adam baksınmış, avradına! Kırsın dizini, otursunmuş evinde, beler olsunmuş boy boy! İşi ne?”

Düşündükçe başına ağırlar girdi yine. Biraz önce kayıp düşen tülbendini aldı, başına doladı sıkıca. Kızı ise elindeki telefonda bir şeyler yazıp atıyor, gelen cevaplara bakıp kıkırdıyor, kendi kendine.

“Yok, anam!” diye söylendi. “Konuşmanın şekli bile değişti. Şuna bak!”

Nihal, başka bir yerde gibi... Duymadı anasının söylendiğini. Eliyle dürtükledi bu kez:

“Kız!” dedi. “Kime kıkırdıyorsun gene?”

Nihal, elinin uzanamayacağı yere çevrildi, anasının dürtüp durmasından kurtulmak için:

“Dur, ya! Az rahat bırak insanı.”

Besime, adındaki anlamı da tezdı da biliyor yaşadıklarından. Yok, öyle kapkaranlık görmüyor her şeyi. Güldüğü, mutlu olduğı, kendini memnun hissettiğı zamanlar da oldu hayatında. İnkâr edecek değıl... Allah var; olanla yetinmeyi, yetene şükretmeyi, şükünde içtenliğı bildi, benimsedi bu yaşına kadar. Dört çocuğı oldu, arkası arkasına... Bezleriydi, bakımlarıydı, ateşlenmeleriydi... Çok uykusuz geceleri oldu, kocasının mışıl mışıl uykusunda, ağladılar diye, küfürler savurduğı:

“Al, götür şunu! Sabah işe gidecem ben!” dediğinde, yutkuna yutkuna sustuğı...

Yuvam dedi, kocam dedi, sıktı dişini. Çocuklarının üstüne kol kanat gerdi okusunlar diye. İşte, şimdi askerde olan, Serkan'ın küçüğü, Nihal; o da büyüdü, sözlendi bile. Yeni açılan meslek okuluna gitti, çocuk gelişimi okudu, öğretmenlik yapar anaokulunda. Servis şoförü Orhan'ı da orada bulmuş, gelip istediler. Bizimki, aksilendi önce bir... Ben şoföre kız mız vermem diyecek oldu. Nihal evin en küçüğü, tek kızı; şımarık büyüdü biraz:

“Vermezseniz, kaçarım.” deyince anasına; “Ahmet!” dedi, alttan aldı, kızının dediklerini duyurmadı kocasına:

“Bu kızın isteyeni var, madem. Turşusunu mu kuracağız, verelim, evini bil-sin! Biri olmazsa biri... Ele vermeyecek miyiz, bunu? Gel etme eyleme, hazır kız da ister çocuğı...” dedi, ikna etti kocasını güçlkle. Söz kesildi iki ay oluyor, aile içinde...

Besime biliyor ama kaygılı... Yarın bir gün döner gelirse kızı, koca evinden. O zaman demez mi ağzı sövgülü kocası:

“Sen ettin. Bu kızı vermeyelim dedim. Sen arka durdun kızına. Allah belanı-zı versin sizin! Biliyordum, böyle olacağını.”

Kaldırdı başını, kızına baktı tekrar. Yüklü olduğu zamandan bugüne, serpilip büyüyüşü geçti, bir film şeridi gibi gözünün önünden. Çocukluğunu, muzipliğini hatırladı bölük pörçük... Düşürmek istemişti ilk aylarda onu. Neler neler yapmadı düşsün diye. Mahallenin koca karılarından ne duyduysa artık! İstemiyordu, doğursun dördüncüyü. Kanamaları oldu, ölümlerden döndü. “Bak sana da sabiye de günah olur. Çocukların da üvey ana eline düşer; yapma!” diyenler çevirdi onu inadından. Sonra doğurup da kucağına verdiklerinde... İlk emzirişinde sımsıkı sarıldı kızına, içini çeke çeke ağladı da “Lohusa, ondan!” diyenler yatıştırdı işkillenen kocasını.

Aksi, dik ama seviyor yine de kızını. Galiba biraz da kendine benzediğinden... Oğlanlar, babaları gibi, her şey denmiyor onlara. Zaten ikisi -Arif ile İrfan- evlendi çoktan; karılarının ağzına bakarlar şimdi. Birine bir şey yap-san diğeri kıskanır. “Kardeş kardeşin arkası” dersin, bildiklerini işlerler!

Ah Nihal, biricik kızı... Evi çekip çevirecek gibi durmuyor pek. Hâlâ çocuk! Hep böyle gidecek sanıyor olmalı; hep gülüm balım... Babası öyle derdi: “Tuz torbası, boynuna bir asılsın hele! Şimdi, ne var geçinmeye?” Bilmezdi o zaman, söylenenin anlamını... Abartılı bir kaygı saydığı şeyler, önüne dikili dikiliverince zaman içinde, hak verdi babasına. Şimdi aynı kaygıları kendi geçiriyor içinden, çocukları söz konusu olduğunda.

Nihal; hâlâ telefonunda, yazıp gülmekle meşgul... Anladı ki kızıyla iki kelim edilmeyecek, doğruldu yerinden:

“Ben...” dedi, “Varayım, yatayım biraz; başım çatlıyor!”

Salonun bir ucundaki çekyata, olduğu gibi, üstüyle uzandı.

Nihal’in elinde bir kız çocuğu; çekiştirildikçe ağlıyor:

“Ver bana!” diyor çocuğu, Besime. “Kolunu çıkaracaksın çocuğun. Çekiştir-me!”

“Al!” diye, âdeta savuruyor kızını anasına doğru. “Başımın belası!”

Besime, bağrına bastırıyor onu; ağlaması azalıyor saçını, yüzünü okşadıkça...

Koridor basık tavanlı, boğuntulu, kalabalık... ya da Besime’ye öyle geliyor, olup bitenin ağırlığından:

“Neden ağladın kuzum?” diyor. “Kim üzdü seni?”

Küçücük parmağıyla annesini gösteriyor kız:

“Babama gitcem diye kızdı o!”

Nihal, bulunduğu yerden kızına parmak sallıyor:

“O adama baba demeyeceksin bir daha!”

Kız; inat, ısrarcı... Omuz sallıyor annesine:

“Diycem işte! Bana ne! Diycem...”

Besime, arka çıkıyor küçük kıza:

“Desin! Niye karışıyorsun sen?”

Nihal; eskisinden daha sert, sinirli:

“Hayır, efendim, diyemez!”

“Hani çok seviyordun sen kocanı?”

“Sevmiyorum, tamam mı?”

Besime, hayıflanıyor:

“Ne kadar çabuk sevip bıkıyorsunuz birbirinizden.”

Nihal mırıldanır gibi söyleniyor:

“O eskidendi!”

“Ya bu çocuğun günahı ne?”

Bir tabanca patlaması art arda... Basık tavanlı koridorda silah sesinin yankısı çarpıla çarpıla büyüyor. İnsan kalabalığı dağılıyor, her şey yerlere saçılıyor birden. Kucağındaki çocuğu âdeta yere atıp kızının üzerine kapaklıyor, çığlıklar atarak:

“Nihallll... Nihallll...”

Besime, yattığı çekyatta kan ter içinde. Nihal, anasının başında şaşkın... Olup biteni anlamaya çalışıyor:

“N’oldu? Niye bağırдың öyle?” diye çıkışıyor, kadıncağıza.

“Hiç!” diyor, Besime. “Rüya gördüm herhâlde.”

Nihal, her zamanki gibi gülüyor:

“Ben sana hep diyorum. Arkanı açıkta bırakma!”

Besime; ağır bir yükün altından çıkmış gibi sessiz, çaresiz... Kızının doldurup verdiği bardaktan birkaç yudum su, sadece... ve gördüklerinin rüya olduğuna seviniyor yine de...